

דברי הספד לראובן צהרון ז"ל בשם הקבוצה

(כתבה: רכט, הקריא: הנצי)

בהגיע ראובן לגבורות, נכתב לו שיר:

לראובן עברון שהגיע לגבורות,

המשך להיות נעים ונוח לבריות.

כשתנ"ך מימינך – ובשמאלך סוכריות,

מקבל אפרוחים ומגדל אותם לתרנגולות.

מודד בימי הגשם את כל הטיפות,

בודק בסחף אחרי הגשם אולי ימצא מטבעות עתיקות.

מאחלים קבוץ סעד - בני כל הדורות.

השיר הזה ממַצָּה הרבה.

ראובן ז"ל נולד בפולין והגיע לארץ כשהיה בן חודשיים, המשפחה גרה בחיפה. כילד היה "ילד טבעי" הכיר את כל העצים, הפרחים והחי שבסביבה.

לאחר כתיבתו עבר לכפר הרוא"ה, הושפע מהרב נריה בכיוון של חסידות והביא עמו אוצר של זמירות ומנגינות. היו לו שמיעה וזיכרון מדהימים והשירים הושרו לימים בשולחן השבת של המשפחה. השירים נשארו עימו גם כאשר חלה, והזיכרון עזב אותו.

כאשר סיים את הלימוד בישיבה הצטרף לגרעין בני עקיבא, היה בין המגשימים, היה בהכשרה ב"טירת צבי" ומשם לנח"ל ולקבוץ סעד.

בסעד, החל בעבודות שונות עד שהגיע לעבוד בלול. הוא ניהל ועבד בלול בהתמדה גדולה מעל ל-50 שנה, תמיד בשקט, תמיד בהתמדה ובמסירות, בלי תלונות. ראובן לא היה שייך לאנשים שמתלוננים, משרד של הלול היה צנוע, הצניעות וההסתפקות במועט היו המאפיינים שלו. הוא היה מהאנשים שנותנים ולא מבקשים. אהבת הטבע של מי שהיה בילדותו ילד טבעי, מצאה ביטוי גם בהמשך הימים. ראובן ידע איפה האורניות מתגלות, ואיפה הדבורניות פורחות, ובלול היו עצי תאנה ועצי תות שכל הקיבוץ יכול היה לאכול מהם.

הוא נחשב כבעל "ידי זהב". כמנהל הלול הוא הכניס, כראשון בארץ, שקתות ומאביסים אוטומטיים. ראובן ז"ל קיבל מארגון מגדלי העופות אות הוקרה על התמדה ועבודה בלול.

מעבר לעבודתו הוא היה פעיל ב"מתמיד" עד שהזיכרון התחיל לבגוד בו.

פרק כואב וקשה מנשוא היתה נפילתו של הבן נתן ז"ל. במשך שנים קיימו לזכרו ימי זיכרון שעסקו בטבע נושאים שנתן כאביו נמשך ועסק בהם.

ראובן היה איש בעל הומור ובשבלים הראשונים של המחלה ההומור לא עזב אותו, הוא אהב שירים והמשפחה המשיכה לשיר לו עד תום. יהי זכרו ברוך.